СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVI. Ч. 270. Джерзи Сіті, Н. Дж., понеділок, 19. листопада, 1928. VOL. XXXVI. No. 270. Jersey City, N. J., Monday, November 19, 1928. THREE CENTS.

UKRAINIAN STUDENT SHOOTS AT POLISH CONSUL

TO CALL THE ATTENTION OF THE WORLD TO POLISH PERSECUTIONS.

THE BERLIN CORRESPONDENT TO THE MANCHESTER GUARDIAN WEEKLY REPORTED, THAT ON WEDNESDAY, OCTOBER 31, 1928, "A YOUNG MAN ENTERED THE POLISH CONSULATE IN PRAGUE, CZECHOSLOVAKIA, AND THREW BURNING OIL ON THE FLOOR. AS HE WAS RUNNING AWAY HE ENCOUNTERED THE CONSUL, AND FIRED WITHOUT HITTING HIM.

"HE IS A UKRAINIAN OF EAST GALICIA", WRITES THE CORRESPONDENT, "AND THE DEED WAS PERFORMED IN COMMEMORATION OF THE DAY POLAND OCCUPIED EASTERN GALICIA TEN YEARS AGO, AN OCCUPATION ADMITTED BY THE POWERS AS A TEMPORARY MEASURE AND LATER CONFIRMED AS PERMANENT. IZAK BELONGS TO A GROUP OF UKRAINIAN NATIONALISTS IN CHECHOSLOVAKIA. HE FREQUENTED A UKRAINIAN SCHOOL AT JOSEFSTADT".

40 UKRAINIANS ARRESTED.

POLES ALLEGE MEN ARE LEADERS OF PLOT AGAINST STATE.

WARSAW, Nov. 16 (AP). — The police today and yesterday rounded up forty leaders of a Ukrainian association which is alleged to be a secret society plotting violent resistance to the Government of Poland.

Several Ukrainian student associations, believed to be directed by the military organization, have been already dissolved.

Matters were brought to a head by the recent disorders in Lwow (Lemberg) when Poles celebrating the tenth anniversary of their successful defense of the town against Ukrainian troops were attacked by Ukrainians. Several persons were killed and many were injured during the disorders.

(The New York Times, Saturday, November 17, 1928.)

СЛІДСТВО НАД КАТАСТРОФОЮ „ВЕСТРИСА"

СВІДКИ ПРОБУЮТЬ УНИКАТИ ЗІЗНАНЬ.

НЮ ЙОРК, 16. листопада. — Федеральний прокуратор Тотел, що веде слідство в справі затоплення корабля „Вестриса", видав публичну осторогу до свідків, щоби вони не уникали зізнань перед його комісією. Прокуратор дає до зрозуміння, що деякі свідки не дають собі доручувати візвань.

На слідстві нинішного дня ходило головно о те, на скільки сама компанія завинила за катастрофу „Вестриса", що коштувала життя 111 людий. Прокураторія саме дістала вістку, яку опісля й потвердив один моряк, що в день перед виїздом з нюйорського порту „Вестрис" зударився був з другим кораблем. Другий свідок се зізнання заперечив.

Ходило відтак о те, коли радіовий оператор вислав клич о поміч. Оператор сказав був наперед, що він післав був до компанії телеграму: „Може будемо потребувати помочи" ще в суботу перед 8. годиною вечером, але відтак заперечив сьому. Прокуратор розіслав приказ до всіх кораблів, щоби вони переслали йому всі телеграми, які вони переловили з воздуха в той день.

Були також чутки, що компанія мала вістку про злий стан „Вестриса" та приказала була „Вольтерови" йти йому на допомогу, але „Вольтер" не міг виплисти на поміч, бо мав зломану керму.

ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ ЗАКІНЧИЛА КАМПАНІЮ ВЕЛИЧЕЗНИМ НЕДОБОРОМ.

НЕДОБІР ВИНОСИТЬ ПОНАД ПІВТОРА МІЛІОНА ДОЛЯРІВ.

НЮ ЙОРК, 16. листопада. — Джеймз Джерард, скарбник виборчого комітету демократичної партії, предложив звіт з видатків і жертв на конто сьогорічної кампанії, з якого виходить, що демократична партія виходить з виборів із недобором в сумі 1 міліон 600 тисяч долярів.

ВЕЛИКІ БОЇ З ПОВСТАНЦЯМИ В МЕКСИКУ.

28 ПОВСТАНЦІВ ЗАГИНУЛО В ОДИН ДЕНЬ.

МЕКСИКО, 16. листопада. — Мексиканський уряд подає, що федеральні війска звели в стейтах Халіско й Закатекас ряд менчих боїв з відділами повстанців. У сих боях згинуло разом 28 повстанців.

В боях федеральні війска зловили одного священика й три черниці.

ДРАМАТИЧНЕ САМОВБИЙСТВО.

АЛТУНА, Па., 16. листопада. — 47-літний Гаф Вейл поповнив тут самовбийство, уставивши вперед для сього вівтар, з уставленими на ньому хрестом і засвіченими свічками. Держачися одною рукою за біблію, він приложив другою рукою до виска револьвер і випалив.

МАТИ ЗАСТУПАЄТЬСЯ ЗА СИНА.

НЮ ЙОРК, 16. листопада. — Перед міським судом на Есекс Маркет ставав нині 19-літний Джосеф Оляшанський, обжалований за побитте матери. Як матір казала йому встати з ліжка, парубок грозив їй ножем, а відтак ударив її.

Коли суддя призадумувався, яку кару дати засудженому, мати стала просити суддю, щоби він дав синови ще один „ченс". Суддя сказав: „Я виставлю його на один рік на пробу. Як за сей час він піднесе на тебе палець, то я пішлю його до вязниці".

Оляшанський обняв матір і обіцяв піти до праці.

СМЕРТЬ ПІД КОЛЕСАМИ ПОЇЗДУ.

МАСАПЕКА, Лонг Айленд, 16. листопада. — На Гиксвил Ровд загинуло знова двох автомобілістів, попавши під колеса залізничого поїзду.

З ними за сей тиждень загинуло від залізничих поїздів на автах на одній Лонг Айленді 8 осіб.

АРЕШТУЮТЬ ПАРОХІЯН ЗА РОЗКИДАННЄ ЛЕТЮЧОК.

БЕЙОН, Ню Джерзі, 16. листопада. — Підчас похорону польського римо-католицького священика, Жигмонта Свідера, пароха одної польської церкви, хтось зачав роздавати серед зібраних на похороні людий летючки, в котрих протестувалося проти іменовання на місце помершого о. Зудровича з Джерзі Сіті. На домаганнє священиків арештовано чотирох Поляків, що роздавали сі летючки. Їх обжаловано за нарушеннє спокою.

АМЕРИКАНСЬКІ УКРАЇНЦІ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ПОЛЬСКИХ ЗВІРСТВ

PROTEST AGAINST POLISH OUTRAGES.

AMBRIDGE, PA., UKRAINIANS PROTEST AGAINST POLISH OUTRAGES.

The Ukrainian-American citizens of Ambridge gathered at a meeting Saturday, November 10, 1928, to protest against Poland's persecution of the Ukrainian people in Lemberg, Eastern Galicia. The speakers of this meeting were Very Rev. John Ortinsky and Mr. Mathew Chandoha, Editor of the "National Word," the Ukrainian weekly from Pittsburgh, Pa. Over 500 people were gathered there.

The following telegram was sent to the Hon. Frank B. Kellogg, Secretary of State:

TO HON. FRANK B. KELLOGG,
Secretary of State,
WASHINGTON, D. C.

We, the undersigned American citizens of the Ukrainian descent assembed at a meeting in Ambridge, Pa., Nov. 10th, 1928, for the purpose of formulating a protest against the Polish government, which is persecuting the Ukrainian people in Lemberg, Eastern Galicia. For four days, beginnig with Nov. 1st, the anniversary of the proclamation of Ukrainian independence, the Poles attacked a Ukrainian procession to cemeteries to decorate the graves of fallen heroes of the war for independence, sacked private homes, demolished the buildings of Ukrainian cultural institutions, such as Dnister, Prosvita, and dormitories of Ukrainian college students. A Ukrainian woman by name of Mrs. Filasevitch was thrown down by Polish mobs from the third floor of a building and died as result.

These attacks instituted by the Polish authorities have caused considerable suffering and damage in excess of one million dollars and the great loss of lives and injury to the innocent women and children. We respectfully implore Your Honor to intervene in this atrocious attack upon the Ukrainian people and to terminate the barbarism and vandalizm on the Ukrainian people of Lemberg.

L. KUCHTYN, Charman,
THEO. HRYCYK, Secretary.

(„The Ambridge Citizen", Wednesday, November 14, 1928.)

UKRAINIANS OF WOONSOCKET, RHODE ISLAND, PROTEST AGAINST POLISH OUTRAGES.

"The Woonsocket Call," of November 13, 1928, wrote:

UKRAINIANS HERE DECRY MASSACRE.

Adopt Resolution Urging U. S. To Act — Honor Is Paid Those Who Died In World War.

A resolution protesting against Polish outrages in Lemberg and urging the United States Government to act with a view to preventing a recurrence of the slaughter told about in press dispatches carly this month, was adopted at a mass meeting of Ukrainian residents of this city and vicinity held Sunday afternoon in St. Michael's Ukrainian parish hall on Blackstone street. The mass meeting was one of the features of the Armistice Day observance conducted by the parish.

In the morning there was a special service in the church in commemoration of those who laid down their lives in the World War. The church was filled to overflowing at this service, which was conducted by Very Rev. V. A. Kaskiw, pastor of the parish. A cenotaph, symbolizing the "Unknown Soldier's" tomb, had been erected in the church with floral wreaths around its four sides. During the memorial mass members ob the various Ukrainian societies were in their uniforms and displayed their banners. The first service was followed by another mass over the cenotaph, with an appropriate sermon by Fr. Kaskiw.

At 5 o'clock in the afternoon the mass meeting and concert were held in the church hall with a large gathering in attendance. Speakers included M. Skibinskyj, Rer. Alex Nizankowsky, and Fr. Kaskiw. Ukrainian national hymns and folk songs were sung by the Ukrainian church choir (Boyan) and by the school children's choir. Both choirs sang well and were rewarded with enthusiastic applause. Instrumental duets and trios and recitations also were enjoyed. The musical program was under the direction of Fr. Kaskiw.

The resolution protesting against the Polish outrages was drawn up and read by Rev. Alex Nizankowsky, and was approved by more then 600 persons, who voted to instruct the secretary of the meeting to send copies to Secretary of State Frank B. Kellogg and United States Senator Jesse H. Metcalf. The text of the resolution follows:

"Galicia, the western part of the country of our origin, has again become the arena of most merciless national persecutions. On November first, the anniversary of the proclamation of independence, a procession was arranged by the Ukrainians to cemeteries to decorate the graves of fallen heroes of the war of independence. The procession was attacked by Polish mobs and police. In the firing, more than 100 persons were wounded, many fatally. Polish mobs then attacked, sacked and demolished many Ukrainian houses of private individuals and public organizations, among them the home of a fire insurance company, the students' dormitories and the home of an enlightenment organization.

"A Ukrainian woman named Mrs. Filasevitch was thrown down by the Polish mob from the third floor of a building and died as a result. All this was done with passive and active assistance of the Polish police and other authorities, who, while the sacking was in progress, were busy arresting the Ukrainian leaders, the victims of the attacks, and threatening the Ukrainians with further arrests and reprisals. We appeal to the American Government to use its influence to stop these inhuman practices, unworthy of any civilized nation".

ПЕРЕСЛІДУЮТЬ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

ЛЯХИ ПЕРЕВОДЯТЬ ДАЛЬШІ АРЕШТИ І РОЗВЯЗУЮТЬ СТУДЕНТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ.

ВАРШАВА, 16. листопада. — Поліція арештувала 40 українських студентів, запідозрених у приналежности до тайних організацій, що стоять у звязку з Українською Військовою Організацією та змагають до повалення польської влади.

Заразом розвязано українські студентські організації. Все те є наслідком тих подій, що случилися у Львові в перших днях листопада, коли то українські студенти хотіли перешкодити Полякам у святкуванню 10-літної річниці приналежности Львова до польської держави. В тій листопадовій боротьбі згинуло кілька осіб, а богато було ранених.

НА УКРАЇНІ ВЕЛИКИЙ ГОЛОД.

4,000,000 ЛЮДЕЙ ГОЛОДУЄ. ЖНИВА НЕ ДОПИСАЛИ. ЗІБРАНО ВСЬОГО 15% З ДОВОЄННОГО ЗБОРУ. МОСКВА ПРИЗНАЄ, ЩО ГОЛОВНА ВИНА СПАДАЄ ЗА ТЕ НА СОВІТСЬКУ ВЛАДУ.

МОСКВА, 16. листопада. — Жнива випали на Україні далеко гірше від минулого року, а треба памятати, що й минулого року зібрано тільки 30% довоенного збору. Україна потерпіла тепер найгірше з усіх совітських земель. З Харкова доносять, що яких 4,000,000 людей буде потребувати помочі, але „Ізвєстія" додають, що поміч повинна прийти з тих сторін на Україні, де жнива дописали.

„Ізвєстія" подають далі, що лихі жнива треба приписати лихій совітській адміністрації по місцях, яка саме є причиною того великого незадоволення, що панує тепер по селах супроти совітської влади. Це незадоволення є причиною щораз частіших убийств совітських урядовців.

Д-р Семашко, комісар здоровля, заявив, що совіти будуть змушені прийти з помічю голодуючій Україні, але досі ще не прийшла з України до централі ніяка просьба о поміч.

ПЕРШИЙ ВОЄННИЙ КОРАБЕЛЬ.

АЛЕ ВІД ЧАСУ ЗАКІНЧЕННЯ СВІТОВОЇ ВІЙНИ. БУДУЄ ЙОГО НІМЕЧЧИНА.

БЕРЛІН, 16. листопада. — Президент Гінденбурґ виграв. Перед кількома днями загрозив він, що зречеться уряду президента, коли парлямент не ухвалить $20,000,000 на розбудову німецької фльоти. Мимо опозиції з боку соціялістів закон перейшов більшістю 52 голосів. З приводу того Німці взялися будувати перший военний корабель.

12,000,000 ГОЛОДУЮЧИХ У КИТАЮ.

ЧИСЛО ЗРОСТЕ ДО 20,000,000. ТРЕБА $20,000,000 ДЛЯ НЕГАЙНОГО РАТУНКУ.

ТІЕНТСІН, 16. листопада. — Девять китайських провінцій голодує, а 12,000,000 Китайців потребує негайної помочі. Таку резолюцію ухвалено на зборах Міжнародного Ратункового Комітету Голодуючих. Комітет звернувся до всіх країв, а рівнож і до правительства в Нанкіні з проханнем о ратунок.

ЛЛОЙД ДЖОРДЖ ПРО ПРОМОВУ КУЛИДЖА.

ПРЕДСКАЗУЄ ВЕЛИКЕ НАПРУЖЕННЄ МІЖ АМЕРИКОЮ И АНГЛІЄЮ.

ЛОНДОН, 16. листопада. — Бувший премієр Ллойд Джордж говорив сьогодня в оксфордськім клюбі на тему англійсько-американських відносин. Він ствердив, що промова Кулиджа, виголошена з приводу свята Завішення Зброї, заважить дуже на дальших відносинах між Англією й Америкою. При тій нагоді Ллойд Джордж ствердив, що Англія живе в чимраз більших приязних відносинах з европейськими державами. Але що з того? Англія чим далі тим більше зброїться. А це доведе неминучо до нової военної катастрофи і то далеко страшнішої ніж та, що зачалася в 1914 році. Світова війна була забавкою в порівнанню до тої, що прийде. Военна техніка так дуже поступила, що слідуюча війна буде страшною погубою для цілого людства.

КОНҐРЕС КУРЦІВ.

ПАРИЖ, 16. листопада. — В неділю розпічнуться наради конґресу курців. Зідуться любителі файки, циґар та циґареток і будуть доказувати, що куреннє се невинна і нешкідлива забаганка, що упринємнює життя.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and Holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 0, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES. Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Ситі і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Oorder.

Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N

СОЮЗОВЦІ НА ПЕРЕДІ

Пригляньмося нашому народньому життю в Америці от хоч би в ті листопадові дні, чи в час других національних свят і спитаймо себе: Хто це влаштовує ті свята, чиї то діти заповняють наші національні хори, чиї то діти грають діточі представлення, співають і деклямують?

Идім далі, на віча чи представлення і питаймо себе, хто їх аранжує, хто на них виступає? Читаймо протести, що їх висилають зі всіх усюдів в обороні наших братів в краю — хтож їх висилає? Глядім на складані жертви на край чи які інші тутешні народні потреби — хто їх складає? Подивімся на найновіщу акцію в справі побудовання Дому Українських Інвалідів, пригляньмося стодоляровим жертвам і спитаймо себе — хто це ті жертводавці. А підносимо тут тільки такі факти, які кождий може дуже легко провірити.

Пригляньмося тому всьому, а коли хто хоче бути справедливим і обєктивним, чи не буде він мусів признати, що у всій тій народній роботі відділи У. Н. Союза і наші Союзовці у всім на переді? Чи не признасть він, що дуже а дуже мізерним було би життя нашої іміграції, колиб не було між нами в Америці У. Н. Союза, бо його благородний вплив відчувається на кождім кроці і при кождій акції.

І спитаймо себе, чому це так? Бо звичайно буває, що чим довше організація істнує, тим більше вона плісніе і дереві, особливо, коли мова про того рода асекураційну інституцію, якою є У. Н. Союз. Та з У. Н. Союзом справа мається інакше. Ми бачимо, що У. Н. Союз мимо своїх трийцять і кілька літ не втратив нічого на своїй моральній силі. Ми бачимо, що тепер, як і давніше, Союзовці відгукуються радо і щиро на всі народні справи, які відносяться до старого краю і до нашого життя тут в Америці. Причини того треба шукати в тій високій моралі, на якій виховані члени нашої організації. Дух нашої організації не пересяк гниллю; він чистий і бадьорий, він повний надії й охоти до життя і боротьби. Він повний віри в нашу національну побіду, тому рве наших Союзовців до щораз дальшої і ще більш завзятої боротьби. А такого саме духа треба нам плекати як нації. Нам треба його плекати і з огляду на наше власне добро, бо тільки виховані на такім дусі зможемо пнятися в життю все вгору та вгору.

От тому саме найбільше добро, яке може Союзовець зробити для свого друга чи знакомого — це вписати його до У. Н. Союза. Тому саме і найбільше добро зробить Союзовець своїй дитині тоді, коли впише її в ряди нашої організації.

Василь Бобрів.

СМЕРТЬ ЕВРАЗІЙСТВА

I.

Російська революція не тільки потрясла Московщиною й територіями, захопленими нею. Европа не осталася глухою й у перші часи по скінченню війни московський большевизм найшов відгуки в масах західно - европейських держав. Большевизм став модним не тільки в робітничих ґеттах, але й по розкішних сальонах буржуазії. В той час, коли робітники готові були стати в лави комуністів, буржуазія вишукувала способи знищити небезпечний рух, що загрожував їхньому добробутови.

Врешті буржуазія перемогла й говорити сьогодня про комуністичну небезпеку запізно.

Але не буржуазія причинилася до ліквідації цеї небезпеки. Самі комуністи розчарували маси своїми брутальними, гідними лише Москалів, засобами. Теперішні владики СССР, перебуваючи за кордоном і ніби щось роблячи для революції, не знали зовсім робітника Европи. І коли пізніше опинилися при владі, не мали рецепти для революції в европейських державах. Прийшлося вживати московських, добрих для дикунів, приписів і тим показали себе чужими інтересам працюючих мас Заходу.

Звичайно, буржуазія тимчасом не спала і готовилася до боротьби. Подекуди боротьба ця відбулася збройно, але побільшости навіть не допущено до збройних виступів.

Щож робила московська буржуазія? Чи вона дійсно боролася з большевиками? Та що вона хотіла осягнути?

Українець боровся, Москаль мав збирати побіду.

На перше питання, як і на друге, відповісти дуже легко. Московська буржуазія не боролася з комунізмом і нічого не робила в тому напрямі. Вся боротьба московської буржуазії полягала в балачках та утіканню в більше безпечне місце, далі від фронту.

Таж маса, що тримала зброю, творячи так звані Денікінську, Врангелівську, Юденичівську та Колчаківську армію, ніколи не була буржуазією. Головний контингент цих армій становили Українці, волею чи неволею туди попавші. Москалі в переважаючій своїй скількости воювали по стороні червоних. І коли Москаль воював за комуністів, то, звичайно, він мав рацію, бо большевики не були ніколи інтернаціоналістами, хоч себе такими й величали.

Інтернаціонал не був їх метою, лише засобом до панування, в основі якого лежала Московія. І безперечно ніодин Москаль не мав права воювати проти заступників царя й імператора, бо тим самим вони руйнували „єдіную неділимую".

Буржуазія, яка сиділа за спиною всіх бувших ес-деків та ес-ерів, не мала на меті перебудувати Московщину на національну державу; вона лише дбала за повернення дібр та капіталів, захоплених большевицькою владою.

І праві є большевики, коли говорять, що Денікінці й їм подібні є „наемниками капіталізму".

Так само нема нічого дивного, що всі так звані білі армії потерпіли фіяско.

Але, опинившись розбитими, на чужині, більше вразливі, які покладалися колись на Европу, котра по їх думці обовязана була спасати Росію від розвалу, стали шукати причин тієї поразки. І хутко знайшли.

Огірчені на Европу Москалі повертаються до неї спиною.

Вони рішили, що комунізм в Росії запанував тому, що Московщина неправильно орієнтуватися. Именно на Европу, котра ніколи не була Москалям приятелькою.

Докази-ж були свіжі.

Не пособила скинути большевиків. Чинила трудности в звичайнім життю й дивилася на Москалів як на зрадників.

Це все дало привід вразливим особам думати, що шлях Москви веде в Азію, а не в Европу. Що Москаль не є Европеець, а щось середне між Европейцем і Азіятом. Врештірешт появилася і назва тих, які стали оглядатися назад. Взяли перші три літери від Европейця та прибивали Азіець і вийшла нова нація, або раса — Евразійці.

Під цю назву підходив кожний, хто почував себе московським патріотом. Новий рух найшов прихильників у всіх колах московської еміграції, а поява фашизму в Італії ніби додавала моральної сили новим патріотам Московії. Що ці два рухи являються наслідком безглуздої політики большевиків, річ ясна; тільки фашизм мав територію, засоби і маси, настроені національно, Евразійці-ж нічого того не мали.

Окрім того евразійство як таке тягло за собою лише Московщину, котра тільки наверх мала трошки европейської політури і по сути була Азією, а мусіло залишити решту національностей, перетворюючись таким чином у звичайну державу.

Бють „отбой".

Це й послужило до того, що рух цей, не розвинувшись навіть, пішов до упадку. Бо Москаль не може представити собі Московщини в етнографічних границях, а мріє про відбудову колишньої імперії. І от скоро Москалі забили „отбой" і творці евразійської ідеольогії один за другим зачали признавати утопічність нового руху.

Страх опинитися маленькою державою переміг здорову думку і на сьогодня Евразійці уже в минулому.

II.

Один з фундаторів нового „ученія", Фроловський, який покинув засновану ним самим секту і на сторінках „Современних Записок" (солідного товстого журналу) в довгій статі під заголовком „Евразійський Соблазн", пробує знищити цей рух і тим самим відкриває богато цікавого для нас, Українців.

Те, що Москалі прозріли підчас боротьби з большевиками, а власне, що большевики творять російську імперію, Евразійці признали і признають.

Москалі признають роботу большевиків роботою імперіялістів.

Вони зрозуміли большевиків і признають їх за творців нової Росії. Революція для них кінчиться і Московія на шляху до відродження. Вони навіть не говорять про инші національности, які вже відділилися від Московищни і які не сьогодня-завтра повстануть до самостійности життя.

Через те, що комунізм не прищепився в Европі, Евразійці вважають, що комунізм неминуче згине в Московщині, бо він є витвором Европи, її продуктом, а не Московщини. Забувають тут, що у Москалів одних до найновіших часів існували „общини".

Загальний же напрям Евразійців, це щось подібне до старого „народніческого" руху.

Говорити серіозно про Евразійців не варто, але послухати їх треба, бо вони є тими „виразителями" духа нації, якими не є ні буржуазія ні комуністи.

Евразійство а панславізм.

Колись давно Москалі видумали всеславянську ідею, після котрої славянські ріки мали злитися в російському морі. Тепер вони нове винайшли, яке очевидно малоби прийти на зміну комуністам та інтернаціоналу, що заступає тепер „Руское Море".

Москалі, як солові підчас співу, затуляють очі і плещуть-плещуть без кінця і не бачать, як під самим їх носом ростуть нові сили. Піснями про евразійство хочуть вони заманити когось у свою клітку, як то робили большевики.

Лише назви міняються, а зміст той самий. Не хочуть Москалі стати самими собою, а все шукають дурнички. Страх-же, що прийдеться стати особисто до чорної роботи, гонить їх на видумки нових „туманних картин та фільософічних наук".

НІМЕЦЬКИЙ ГОЛОС ПРО УКРАЇНСЬКУ ІМІҐРАЦІЮ В АМЕРИЦІ

Німецький місячник „Nation und Staat" (Нація і Держава) заговорив в числі за жовтень кількома наворотами про українську проблему. Видавництво те виходить у Відні і присвячене головно проблемі европейських національних меншостей.

В журналі тім забирають голос дуже часто наші політичні діячі з старого краю, вияснюючи українську проблему в цілій її ширині, не погоджуючися очевидно з тим, щоби українську квестію під Польщею трактувати з точки проблеми національної меншости, бо Українці живуть компактною масою на великій території, на якій вони творять подавляючу більшість.

Тут звернемо увагу тільки на це, що в згаданім висше числі появилася коротка інформаційна стаття про американську і канадійську українську іміґрацію. Стаття не дає ясного образу життя нашої іміґрації і пізнати, що написана людиною, що тут не жила, але все таки загальні помічення доволі правдиві. Найбільшу вагу кладеться в тій статті на ту велику прислугу, яку дають заморські Українці старому краєви в його змаганнях до здобуття своєї власної держави. А далі згадується за нашу центральну політично-гуманітарну орґанізацію Обєднанне Українських Орґанізацій в Америці, а зосібна за Український Народний Союз як найбільшу орґанізацію галицьких Українців і Соединеніе як таку саму орґанізацію Закарпатських Українців. Згадується там рівнож за американський український щоденник „Свободу", а рівнож за січовий і стрілецький рух.

Особливо підносять у тій статті жертвенність американсько-української іміґрації. Читаємо там, що інваліди і Рідна Школа у Львові завдячують своє істнованне у великій мірі головно американській жертвенности. В статті тій пишеться за послідні протестаційні віча в справі оборони невинно засуджених, себто Атаманчука і Вербицького. Отсей німецький журнал твердить, що тільки завдяки протестам американських Українців вдалося Українцям виратувати двох невинних людей від неминучої смерти.

Свящ. Микола Копачук.

ЗАХІДНА УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ РЕСПУБЛИКА

(Відчит виголошений на Листопадовім Святі).

(2)

А знов Українці властиво аж тепер перший раз по довгих століттях закоштували, що то за солодкий овоч політична свобода і незалежність і ще в додатку власть над вчорашним гнобителем. Всі Українці ходили впоені незнаним досі щастем свободи і життем в рідній державі.

За короткий час українське правительство, що звалося **Тимчасовий Державний Секретаріят,** зорґанізувало поверх **стотисячну армію** для оборони новооснованої держави і для удержання в ній ладу і спокою. Основи під орґанізацію галицької української боєвої армії положив перший державний секретар військових справ, блаженної памяти полковник **Дмитро Вітовський** і його співробітники, українські старшини австро-угорської армії та Українських Січових Стрільців. При орґанізації армії найбільше дошкулював **брак українських старшин.** Ось чому треба було лишити в українській армії тих офіцирів німецької народности, що служили передтим в українських полках австрійського війска. Хоч це було получене з деякими невигодами, то всеж таки українське правительство було щасливе, коли могло зискати достаточне число таких німецьких старшин, особливо висших ранґ, що захотіли служити в українській армії і вязати свою долю з долею української держави.

Тут же треба тямити, що в моменті повстання Західної Української Народної Републики **Велика Україна** під назвою Українська Народна Република проістнувала вже майже півтора року. І, без огляду на большевицький наїзд та гетьманський переворот, значно випередила Галичину в державнім будівництві. **Українська Народна Република,** особливо коли по Гетьмані прийшла до влади Директорія, з великим одушевленнєм привитала свою воскресшу західну посестру і вділяла їй всякої допомоги грішми, збіжам, цукром, зброєю, муніцією і всякими иншими важними припасами. І найвисшу команду для української галицької армії дала Велика Україна. Придніпрянець **Омелянович-Павленко,** бувший генерал російської армії, швидко став головним командантом армії Західно-Української Народної Републики. Шефом його ґенерального штабу був спершу також Придніпрянець полковник **Мишковський** і аж опісля прийшов на те становище галицький Українець **Віктор Курманович,** полковник австрійської армії.

От як то в дуже короткім часі, можна сказати прихапцем, Галичина за щедрою допомогою Великої України наладила й устаткувала свій державний апарат, котрий зараз же мусів функціонувати, бо над головою нависла як чорна зловіща мара, **війна з Польщею,** яка весь час забирала всю увагу галицького правительства і не давала нашій державі розбудуватися і закріпитися.

Таки з першої хвилі свого відродження Українська Галицька Держава хотіла **злучитися з Великою Ккраїною** в одну державу. Про це свідчать факти з самих початків життя Західної Української Народної Републики. Перше її правительство, тобто Тимчасовий Державний Секретаріят, ще перед актом свого службового приречення, дня 10. листопада 1918 р., одержало від Української Національної Ради, яка його вибрала, **поручення, щоб поробити потрібні заходи для зединенкя всіх українських земель в одну державу.** Найгорячіше настоювало на се українське військо, на котрого чолі стояли старшини, що вийшли з рядів найідейнішої української інтеліґенції молодого покоління. Богато з них вже перебули з австрійською окупаційною армією на Великій Україні, так що вона вже була близька і рідна їх серцю. Ухвалюючи припоручення в справі злуки, Українська Національна Рада тільки пішла на зустріч загальному бажанню всіх кругів української суспільности в новій галицькій державі.

До дійсноїж злуки не прийшло зараз, з одного боку черeз війну з Поляками, а з другого боку через повстання Директорії проти Гетьмана. Аж коли Державний Секретаріят, після евакуації Львова і короткого побуту в Тернополі, осів у Станиславові, і коли на Великій Україні Директорія, зваливши Гетьмана, заняла Київ, приступлено до здійснення обєднання обох українських держав.

Почин дала Галичина. **Українська Національна Рада** на своїм першім засіданню в Станиславові, дня **3. січня 1919 р., однодушною ухвалою проголосила злуку,** яку мали перевести вповні в життя будучі Установчі Збори зєдиненої Републики.

Директорія з великим вдоволенням скоро приняла до відома цю ухвалу й зараз же і зі свого боку дня **22. січня 1919 на Софійській Площі в Київі проголосила святочно обеднанне обох українських републик.**

Ось так то щасливо здійснився найвисший політичний ідеал української нації, про котрий мріяли наші ґенії, найкращі вожди і найбільші політичні уми.

Після цього обопільного проголошення назву „Західня Українська Народна Република" змінено на „Західна Область Української Народної Републики".

Тут треба звернути увагу на те, що всі ці акти про злуку не створили ще нової, обєднаної з теперішних двох українських держав зложеної одностайної Української Народної Републики, а тільки проголосили злуку і намітили спосіб та час її повного здійснення.

Провести в життя сю повну злуку мали **Установчі Збори,** то є перший спільний парлямент, вибраний з території обох держав, злучених в одну, подібно як се сталося після повоєнного прилучення нових територій: в Румунії, Польщі, Югославії та Чехо-Словаччині.

До часу, коли майбутні Установчі Збори мали споїти сі дві держави в одну, обі держави оставали на ділі **окремими державами,** незалежними одна від другої.

Всеж таки, не нарушаючи самостійности обох держав, **проголошення обєднання мало величезне політичне значінне,** як вираз волі всеї української нації творити лиш одну державу.

Ані в одній ані в другій державі не було спеціяльних законів, які означували би близше спосіб і шлях завершення злуки. Се було полишено добрій волі та обопільному порозумінню обидвох правительств. **І дійсно, сим шляхом обопільного порозуміння** плили оба уряди, доки тревала згода. **Сим шляхом полагоджувано дуже богато спільних справ,** прямуючи таким способом до цілковитого злиття обидвох держав в одну. В заграничній політиці, у війську, в фінансах, в справах апровізації, словом в усіх областях державної адміністрації були покладені основи обєднання.

Особливо в **заграничній політиці** се святочне проголошенне злуки мало найбільше значінне, бо накладало на обидва уряди святий обовязок, при кождій нагоді виступати на зверх солідарно і завсіди зявляти волю всего українського народу, творити тільки одну державу.

II.

Як Західна Українська Народна Република боролася за своє істнованне.

Як вже сказано, Українці опанували 1. листопада 1918 р. Львів і цілу Східну Галичину й північну Буковину лишень завдяки **рішучости і тайности** своєї акції. Колиб були спізнилися не довше як на пів дня, Поляки булиб задержали власть у своїх руках без ніяких перешкод. Однак українські військові сили, на які опиралася нова українська влада, були дуже слабі. Українська Національна Рада числила на негайну допомогу з боку українських військових частин, розміщених по цілім краю, та тих, що вертали з італійського фронту і з Великої України та Січових Стрільців, що тоді находилися на Буковині.

На нещасте ніодна з сих надій не сповнилася. Заки наспіла перша підмога, слаба українська залога у Львові не могла вдержатися і мусіла по тяжких кровавих боях покидати Львів, лишаючи його в руках Ляхів.

(Дальше буде).

— Пані Капустова, що то сталося вашому чоловікові, що так страшно викрикає?! Та то чути аж до нас до хати!

— Бачите, пані, він так сердиться на радіо.

— Та чого?

— Бо саме в радіо якийсь прелеґент вихвалює подружє життя.

EAST 548.

Коли хто в Лондоні найдеться в тяжкій біді... але душевній (не фінансовій!), потребує викликати число телефону **East 548,** а зараз зголоситься якийсь добродій який ласкавими словами старається помогти потребуючому. Той дивний пан оголошує всюди, що сповняє телефонічну духовну службу й просить викликати його. Обездолені, знеохочені до життя і т. п. найдуть у нього пораду. Але робить це телефонічно, щоби ніхто не потребував зраджувати свого йменя та щоби не показував сльоз. Може той добродій дійсно добра людина, а може лише дуже цікавий.

НАСЕЛЕННЯ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ.

Згідно з урядовою статистикою число населення Чехословаччини виносить 14,244,000 душ. Число це одержано завдяки дочисленню приросту населення до вислідів спису населення з 1921 року. Приріст цей виносить 631 тисяч душ за останніх пять літ.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЯК СТАВИТИСЯ НАМ ДО РІДНОЇ ШКОЛИ.

З приводу приїзду до Америки делеґата Рідної Школи, гром. Л. Ясінчука, виявлялася по ріжних наших часописах довша дискусія на тему Рідної Школи, а та дискусія може, на мою думку, принести більше шкоди як помочі. Бо люде виступають з ріжними закидами, а закиди, як відомо, це така річ, за яку хапаються у нас охоче всі ті, що ніколи Рідній Школі не помагали.

Наша критика не може бути такою, щоби шкодила Р. Ш. Ми не можемо тут заступати польських воєвод і розбивати Р. Ш. А мусимо підходити до справи інакше, бо вже з того, що кождий з нас міг вичитати в „Свободі" про вагу і значіння Р. Ш., можна пізнати, що ця справа вимагає спеціяльного згляду. В першу чергу в такій справі рішаючий голос мусять мати ті, що на таких ділі розуміються. І тому нерозумно ставити квестію так: Хто має рядити Рідною Школою: пан чи Іван? А до того, які тут є в нас українські пани в краю. Таж і український пан і український Іван під одним і тим самим обухом. Вже найвисший час заперестати ділити на нас на Іванів і панів, бо в нас на ділі ніяких панів нема, а тільки є такі, що хорують на панську манію, а прецінь на людей хорих годі звертати увагу.

Всі ми находимося в круґі, з якої нам треба вирватися. Коли будемо дертися між собою, то всі потонемо. Подумаймо тільки, що колиб у нас до війни не було під Австрією і тої мізерної нашої школи, яка була, то що було би сьогодня з нами: чи не була би вже Польща нас проковтнула? А що вона до цього змагає видно по статистиці. Ось вона: За Австрії мали ми в Галичині 2,612 українських шкіл, а тепер є їх 690, а на инших українських землях під Польщею було українських шкіл 1,050, а тепер остало 4.

Якаж виросте наша дітвора, коли вона буде тільки під опікою польської школи, коли не буде могла навіть пізнати наших букв, коли буде вчитуватися тільки в польську літературу й історію? Тоді за якийсь час будемо мати тільки польських ступайків, а не буде ні українських націоналістів, ні монархістів, ні фашистів, ні анархістів, ні радикалів, ні соціялістів. Всі українські партії останугь без армії. Тому саме Рідна Школа мусить бути у нас на першім місці, без огляду на наші партійні чи релігійні переконання. Ми не знаємо, як довго потреває ще польська неволя, і нам треба ґотуватися до довгої боротьби, а ми її не видержимо, коли не буде української школи. Ми вже знаємо з довоєнних часів, яку велику деморалізацію ширили польські школи серед більшости тої нашої молоді, що ходила до тих шкіл. Доволі виховали ті школи яничарів, а щож допераба буде тепер, коли Польща є всемогучим паном.

В школі ходить головно о це, щоби дитина чогось навчилася, щоби пізнала нашу історію і набралася українського патріотичного духа, любови до свого народу і своєї землі. В школі годі морочити дітям голови про демократію, монархію чи соціялізм і виховувати їх виключно в якімсь одним вузко політичнім світогляді. В дітях треба защеплювати любов до краси і свободи, а вчити її ненавидіти рабство і поневолення.

Тому залишім наші спори про те, чи Рідна Школа робітнича чи панська, не відбираймо чести людям, що чесно і щиро працюють над тим, щоби вратувати ту нашу найважнішу національну твердиню, а прийдім їм з як найбільшою поміччю.

Я не є ніяким шкільним експертом, а тільки підношу в справі реформи Р. Ш. те, що відчуваю, що вийшло би їй на добре:

Р. Ш. повинна бути змодернізована. Всі відчувають, що вона не пристосована до теперішньої хвилі.

До Головної Управи Р. Ш. повинні входити представники як найріжнороднійших груп, а коли котрий представник ділає на шкоду організації, його повинні виключити.

Головна Управа повинна видавати кождого року фінансовий звіт і здавати точний рахунок зі всіх видатків.

В Америці повинні ми зорганізувати **Союз Оборони Рідної Школи**, який повинен працювати разом з Обєднанням і під проводом Обєднання.

Г. Туркевич,
б. У. С. С., тепер у Сиракюз, Н. Й.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

КАРТЕРЕТ, Н. ДЖ.

Свято Першого Листопада.

Треба з місця піднести, що наша громада відчувала своїм серцем не тільки велику і взнеслу хвилю, бо десятиліття проголошення нашої власної держави, але і ті болючі криваві події, що зайшли у Львові в перших днях листопада сього року.

Падав в нас дощ і була непривітна погода. Але вона в нічім не помішала. Ще далеко до означеного часу, а вже наші громадяни сходилися, а коли треба було зачинати концерт, галя була битком набита. Самі наші люде не знали, що їх тут так богато.

Але свято зачалося ще рано. Вже в 8 годині рано шкільна дітвора під проводом свого учителя Д. Стецика зібралася в церковній галі, а звідтам понесла до церкви величезний вінок з живих квітів, а на вінку видніла велика напись: Борцям за волю України.

По Служби Божій відправлено панахиду за погибших героїв. Перед панахидою промовив парох о. Лисяк, виголосивши високо-патріотичну промову про значіння першого листопада.

Вечірний концерт відбувся в німецькій галі. Відчинив його парохіяльний предсідатель громадянин Ґінда довшим вступним словом, в якім переповів змагання українського народу до визволення з ярма окупантів.

Головний реферат про значіння листопадових днів в історії наших визвольних змагань виголосив редактор „Свободи" д-р Л. Мишуга. Бесідник доказував живими примірами з боротьби і з часів послідних, що пролята задля 1. листопада кров є запорукою нашого певного цілковитого визволення.

Місцевий хор виступав під діріґентурою місцевого учителя Д. Стецика. І треба признати, що не один з посторонніх слухачів вийшов зі здивованням, що в такій невеликій місцевости можна було зорганізувати такий хор, що міг виступити з великою і поважною програмою і вивязатися з неї не тільки цілком поправно, але й гарно. Це є велика заслуга діріґента. До того треба надмінити ще й це, що всі хорові пісні й декламації були підібрані до характеру свята. Були поважні і патріотичні змістом.

Таксамо гарно випали і сольові співи та дуети.

При кінці концерту завитав до галі ще й д-р Клодницький, що говорив на святі в сусідній громаді в Перт-Амбой. І він це сказав кілька слів, загріваючи нашу іміґрацію до обєднання і витревалости та дальшої боротьби.

Гром. Ґінда висказав своє вдоволення з того свята з тим, що таксамо мусить бути вдоволений кождий, хто прийшов на концерт. А це вдоволення пізнати найкраще по загальнім святочнім настрою та тім одушевленню, з яким слухали присутні промов бесідників та виконання поодиноких точок програми.

Гром. Ґінда закінчив свято обзжанням, щоби картеретська громада святкувала на другий рік свято Першого Листопада не в чужій, німецькій, хоч гостинній галі, а у своїм власнім Народнім Домі.

Відспівано національний гимн та: Не пора і Ми Гайдамаки.

З концерту вислано до Обєднання $50 на будову Дому Українських Інвалідів.

Присутний.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Листопадове Свято.

З наближенням дня 1. листопада, який є для всіх свідомих Українців таким великим памятним святом, збиралися й дітройтські Українці відсвяткувати його величним обходом. Відомо, в нашій кольонії, як по других, єдности нема. І тому з тим більшою нетерпеливістю вижидали ми, що хотілиби сю єдність бачити, вижидали сього свята, сподіючися, що хоч для сього великопамятного обходу злучаться всі українські партії та церкви. Як звичайно, найлекше було обєднати всі відділи Українського Народного Союза, які сейчас злучилися разом, приєднали до роботи політичні клюби та почали роботу до найкращого звеличання свята.

Спільний комітет хотів приєднати до праці обі церкви, щоби в обох у них відбулася в той самий день панахида та инші відповідні церковні відправи з патріотичною закраскою. Члени комітету пішли в делеґації до обох церков, але тільки парох української православної церкви згодився на сю пропозицію. о. Р. Сембратович, парох греко-католицької церкви, не згодився, а делеґатам комітету, гр. Форисьови та Морозови, які йому пояснили, що дохід має піти на інвалідів, заявив, що він має в Дітройті найбільшу церкву, та що йому самому треба гроший на її удержання. Комітет пробував ще раз наклонити сю парохію до солідарної участи в національному святі, але парох ще раз відмовився. Комітет тоді постановив робити так, як міг, хоч знав, що противники свята, всякі місцеві польонофіли, станують тоді голосити, що, мовляв, се тільки православні святкують День Першого Листопада. Се так справді й сталося. Проти свята повели сейчас агітацію ріжні польські газети, які розписувалися на основі приватних балачок лідерів, що Українці завалили свою державу, бо не заховувалися по людяному супроти Поляків. Наші гетьманські недобитки притакували сій польській агітації, підпомагаючи її ріжними сплетнями; відтягаючи своїх людий від хору, підбехтуючи католицьку парохію до процесу проти православної, і таке инче.

Та всі ті заходи не звеохочували свідомих українських націоналістів, але ще більше їх до праці загрівали. Остаточно прийшов день 11 листопада. Хоч день показався сирий, холодний, мимо сього на похід, який попередив святочні відправи в українській церкві на Сикот Евеню, явилися сотки Українців, мущин, жінок і дітий. По богослуженню в церкві відбулася на площі під церковою врочиста панахида за поляглих героїв української армії в боротьбі проти Поляків. Панахиду відправив архиєпископ о. І. Теодорович в асисті оо. Кашуби й Корсуновського. Архиєпископ виголосив в церкві відповідну святочну проповідь, вказуючи на значіння національної єдности і свідомости з релігійного становища.

Загадати годиться тут і те, що після відправи відбулося в церковнім будинку на Сикот Ев. святочне принятте в честь архиєпископа Теодоровича, на яке запрошено ряд місцевих Американців; декотрі з них, як державний містпрокуратор Филип Нюдек (Neudeck) та сіти-клерк Ричард Редінґ (Reading) виголосили тут привітні промови.

Самий концерт відбувся вечером у салі Мекабі Одіторіюм. Ся велика прегарна галя, положена в середині міста, містить коло тисячу людий. Вона була набита битком так, що богато людий стояло на заді, не могучи дістати місця, хоч противні концертови групи урядили в той час балі.

Концертова програма була незвичайно богата. Складалася вона аж з трох частин. Почалася вона з промови гр. Іванчука, котрий наперед по українськи, а відтак по англійськи пояснив зібраним основу Листопадового обходу.

Зараз по сій промові дві молоденькі красивиці з місцевої української народної школи, К. Патра й Антопова, підійшли до гробу, вставленого на сцені, та зложили на гробі цвіти як скромну данину вдячности тим, що свою кров пролляли в обороні рідного краю.

Почалися хорові пісні; перший раз виступив хор імени Лисенка, який вчив і котрим диригував гр. А. Стангритчук. Кожда пісня, яку співав сей хор, а співав він їх богато, була віддана незвичайно вдатно та незвичайно подобалася публиці.

Відтак дітройтська громада мала нагоду почути вперше відомого українського барітона Михайла Зазуляка. Наша громада ще такого нашого співака не чула. Кождий його кусок лишиться в нашій памяті, як велика насолода.

Друга частина почалася промовою гр. Омеляна Ревюка. В англійській частині промови, виголошеній для інформації присутних американських гостий, бесідник пояснив, як се дійшло до проголошення независимости української держави у Львові дня 1. листопада 1918 року, і серед яких обставин сю державу завалено. Він згадав за страшне знищення краю, за довгу ворожу працю, за польську інвазію, за ролю в тій інвазії Америки, а спеціяльно Галерчиків та президента Вилсона. Наконець звернув увагу на польське панування над українськими землями та на криваві листопадові дні у Львові. Коли Українці в Америці святкують листопадове свято, то сим вони хочуть передовсім показати Полякам, що знущаннями й варварським гнетом вони не задушать живого українського духа. Українці будуть жити та боротися, поки Україна не стане свобідна.

В українській своїй промові бесідник вказав на трудности, з якими мали боротися ті, що проголошували самостійність галицької України. Сі трудности були великі, а коли мимо сього Українці самостійність проголосили, то сим вони доказали, що вони живий народ, який не погодиться на неволю, але буде боротися проти неї, поки не здобуде волі.

Пішли відтак знова музикальні части. Виступив тепер другий хор, зорганізований свого часу гр. І. Атаманцем на обізнання американської публики з красою української пісні. Сей хор уже немало заслуг має в сьому напрямі та має вироблене своє імя. Виступ його на концерті був справдішною радістю для гостий. Під удатною батутою гр. І. Атаманця хор радував серця присутних своїх і чужинців, — своїх тим більше, що вони знали, з якими трудностями навіть йому приходилося приготовляти до концерту, що навіть деякі гетьманці відмовилися від участи в хорі.

З сольових партій треба підчеркнути ще пана Атаманця та самого таки пана Атаманця, який співав з панею Атаманець два дуети, та панну Марію Білан, котра відспівала кілька пісень по українськи й по англійськи. Всі сольові пісні незвичайно публиці подобалися; радувало се нас, що й Дітройт виробляє вже в себе гарні музичні й співацькі сили, з якими він уже може виступити публично навіть перед вибагливими слухачами.

Третю часть почав промовою архиєпископ Теодорович. Архиєпископ говорив не як церковний провідник, але як український громадянин. Він доказував, чому ідея самостійности України мусить остаточно побідити. Свідчить про се факт, що на концерті нема пригноблення, але дух бодрий, боєвий. Непобідними показалися в історії людства ті ідеї, говорив бесідник, які потрафили проникнути в маси, захопити тисячі й діяльність міліонів звернути на нові дороги. В українській історії маємо приміри таких масових рухів. Таким масовим рухом було повстання Хмельницького. Тепер в маси пішла ідея самостійности України. Хоча поконана на хвилю, ідея не загибає. Кров мучеників сеї ідеї зрошує нашу землю та родить тисячі нових борців, готових на дальшу боротьбу, — аж до здійснення ідеї в живий організм української державности.

Знова пішли хори, і Хор Лисенка і Український Національний Хор „Думка" під проводом гр. Атаманця, знова пішли соля пані Атаманець і знова чаруючі тони барітона Зазуляка. Відомий український танцюрист Авраменко віддеклямував незвичайно вдатно й з сильним чуттям вірш у честь героїв. Концерт закінчено живим образом, що представляв смерть українського героя за Україну.

Свято відбулося в незвичайнім порядку. Поважний, святочний і боєвий настрій, який віяв зі свята, лишиться кождому учасникови, поки його життя.

До того зробив для нас і те, що він причинився до звідомлення американської публики про український народ та його змагання. Місцева щоденна газета „The Detroit News" на другий день по концерті помістила таку новинку:

MEMORIAL SERVICES HELD BY UKRAINIANS.

Hundreds of Ukrainian residents of the city gathered at the Ukrainian Orthodox Church of St. John the Baptist, 3464 Cicotte avenue, Sunday morning, to take part in memorial services held in memory of the Ukrainian soldiers who fell in their war for independence against Poland and Russia in 1918-1920.

His Eminence, Rt. Rev. John Theodorovich, archbishop of Chicago, officiated at the ceremony assisted by Rev. Paul Korsunovsky of Arnold, Pa., and the Rev. Michael Kashuba, pastor of the St. John the Baptist Church.

After the services, a dinner in honor of the archbishop was given in the Ukrainian Hall, on Cicotte avenue. Among the speakers were Richard W. Reading, city clerk, and Philip J. Neudeck, assistant prosecuting attorney.

Sunday evening a concert was given by the Ukrainian organization of Detroit and Hamtramck in the Maccabees' Auditorium, on Woodward avenue. Michael Zazulak, the Ukrainian baritone, of New York, was among the singers.

ВИКАЗ ЖЕРТВ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ ІМІҐРАЦІЇ НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ ЗА 3. ЧВЕРТЬРІЧЧА 1928.

1. Українська Стрілецька Громада, Філаделфія, на будову дому		$ 80.00
2. Український Робітничий Союз, Скрентон, Па., на будову дому		250.00
3. Обєднання, Філаделфія, на будову дому		800.00
4. Обєднання, Філаделфія, на допомогу інвалідам		450.00
5. Гр.-катол. Епископат (о. П. Олексів), Вінніпеґ, за:		
ОО. Василіян в Едмонтон	$ 5.00	
ОО. Василіян у Вінніпеґ	25.00	
Україн. Катол. Громаду в Реджайні	10.00	
ОО. Редемптористів в Айтуни	17.10	
ОО. Редемптористів в Йорктон	29.90	
о. П. Сулятицький в Елмвуд	15.00	
о. П. Олексів, Вінніпеґ	15.00	
Укр. Катол. Гром. на Долинах (А Журбик)	23.80	
Укр. Катол. Гром. в Сенди Лейк	25.50	
о. П. Решетило	8.50	
о. А. Калужняцького	15.00	190.00
6. о. Мих. Паздрій, збірка, Wilkes Barre, Pa.		50.00
7. о. Д. Сенета, Кенора, Саск.		50.00
8. о. Т. Д. Волохатюк, Веґревіл, Ал., Канада		42.68
9. Тов. Просвіта, Буенос Айрес		30.00
10. 3. Відд. Оборони України, Шикаґо, Ілл. (І. Тихойкий)		28.50
11. о. А. П. Кроковський, збірка, Форт Віліям, Онт.		25.00
12. о. А. Т. Горбай за:		
Укр. Правосл. Церкву в Редвей Сентер	$14.00	
Укр. Правосл. Консисторію	6.00	20.00
13. Укр. Січ. Орґаніз. Обл. Канади (М. Возьний), Торонто, Онт.		20.00
14. Тов. ім. І. Котляревського (Мик. Кирилюк), Шикаґо, Ілл.		17.00
15. Савків Гнат, Пассейк		10.00
16. Тов. Просвіта (Фед. Ноґаш), Лос Анджелес, Каліф.		10.00
17. Тов. Єдність, 111 відд. УНП. (А. Савка), Вілямантік		10.00
18. Гр. Правосл. Церква Благовіщ. (о. П. Білон), Форт Віліям, Онт.		9.00
19. Д. Комгир, Спендден, Алт.		5.00
20. Ів. Куба, Сидней		5.00
Неподані жертводавці:		
21. Через М. Клим, Шикаґо, одержано дня 19. VII, 1928		20.00
22. Через Cunard Steamship Co., New York, дня 7. IX, 1928		22.00
Разом		**$2,314.18**

(Дві тисячі триста чотирнадцять долярів і 18 цнт.).

У Львові, дня 5. жовтня 1928.

ГОЛОВНА РАДА УКТОНІ У ЛЬВОВІ:

Д. Паліїв, вр., голова. **Др. П. Деркач,** вр., скарбник. **Р. Сушко,** вр., секретар.

ВИД ВИЛЬНА НА ЛИТОВСЬКИХ БАНКНОТАХ.

Литва випустила нові банкноти по 50 литів. Вони виконані сим способом, що по одній стороні мають фотографію литовського незалежницького діяча Бассановича, а по другій стороні мають фотографії вежі виленської катедри.

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за жовтень 1928 р.

НОВІ ВІДДІЛИ:

Тов. св. Володимира, від. 173 У. Н. Союза в Ню Кесел, Дел.

Церковнюк Атаназій, Лазорчик Стефан, Левицький Михайло, Левицький Павло, Манорик Павло, Стрільбицький Корнилій, Віршман Іван, Гарванко Антін.

Тов. св. Петра і Павла, від. 383 У. Н. Союза в Бриджпорт, Па.

Белак Марія, Гідо Іван, Гідо Іван, Кравчук Анна, Ліпко Марія, Влох Михайло, Бабій Йосиф, Бабій Розалія, Білик Кондрат, Білик Паранька, Буката Михалина, Козак Анна, Мельничук Олекса, Муць Йосиф, Муць Ксеня, Шибаль Марія, Стельмах Марія, Вовк Прокіп, Вовк Йосифина, Худоба Петро.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 1. Томащик Іван.
В. 4. Янкович Франя.
В. 9. Галарус Анна.
В. 16. Орищин Роман.
В. 23. Карпиня Олена, Мартішка Ілько, Мартішка Анна, Винник Дмитро.
В. 32. Бурлак Яків, Омахель Марія, Верстюк Стефанія, Чорномаз Сергій.
В. 37. Сачинська Марія.
В. 38. Іванце Стефан.
В. 43. Свинарський Петро.
В. 72. Кельб Зофія.
В. 75. Ананевич Данько.
В. 76. Щурин Микита.
В. 83. Петрівська Антоніна, Ярмолюк Марія.
В. 90. Надич Петро, Жолобайлюк Микола.
В. 91. Дюк Марія, Козак Михайло, Кучій Теодор.
В. 94. Іванчук Іван, Іванчук Михайло.
В. 96. Щур Дмитро.
В. 97. Цебровський Кароль.
В. 99. Друмніцький Михайло.
В. 104. Лишик Анастазія.
В. 112. Мацуляк Ева.
В. 114. Вайдук Іван.
В. 120. Басар Марія.
В. 123. Піціль Марія.
В. 147. Горбовий Петро, Мендрик Ілько, Пелло Михайло.
В. 149. Гричан Микола.
В. 151. Яремчук Анна.
В. 155. Ваверчак Ольга, Сорока Марія.
В. 163. Калакуняк Стефан.
В. 167. Бурак Іван, Бурак Катерина.
В. 169. Голей Іван, Голей Пелягія.
В. 204. Маланчук Катерина.
В. 207. Дацишин Ілько,
В. 211. Кость Розалія.
В. 230. Цвентанович Лука.
В. 235. Цеплій Яків, Лисик Василь.
В. 244. Прашкевич Михайло.
В. 259. Коропас Катерина, Симендик Микола.
В. 268. Омелян Петро.
В. 271. Юськів Марія.
В. 276. Ґебет Теодор, Маридів Катерина, Затхей Михайло.
В. 284. Петришин Василь.
В. 289. Задорецький Андрій, Задорецька Анна.
В. 292. Вента Юлія.
В. 293. Дзюбан Михайло.
В. 300. Калинич Емілія.
В. 301. Смаль Микола.
В. 309. Федусь Анна.
В. 312. Туж Стефан.
В. 317. Шмокалюк Андрій.
В. 321. Білінська Катерина, Кріль Анна, Лопушевич Михайло.
В. 344. Сипа Ева.
В. 346. Гасюк Юрій, Стрижак Текля.
В. 358. Кипчевич Сабіна, Личко Ольга.
В. 361. Огурек Стефан.
В. 364. Прима Григорій.
В. 371. Варніцький Михайло.
В. 378. Стечишин Іван.
В. 385. Валович Микола.
В. 388. Фірко Григорій, Комар Андрій.
В. 392. Леоско Іван, Фусук Микола.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 7. Дидик Марія, Кот Михайло, Петрунцьо Марія.
В. 8. Сверет Анастазія, Сверет Дмитро.
В. 20. Кривіцька Анна, Вербіцький Петро, Кривіцький Григорій, Вербіцька Марія.
В. 21. Дзік Бессі.
В. 24. Кафка Василь, Кафка Михайло.
В. 25. Лотоцька Олена Д., Дембіцький Стефан.
В. 44. Фудик Микола.
В. 45. Василенко Іван, Буката Стах.
В. 69. Пліс Йосиф, Пліс Магда, Маліцький Михайло.
В. 77. Яремцьо Стефан, Яремцьо Марія.
В. 78. Оліярчик Іван.
В. 95. Ханчук Іван.
В. 98. Козевич Микола.
В. 102. Подлужний Семко.
В. 105. Д-р Демидчук Семен.
В. 113. Терпко Петро.
В. 119. Кардаш Катерина.
В. 135. Колтун Антін.
В. 192. Семенків Андрій.
В. 206. Гречух Йосиф, Гречух Марія.
В. 212. Царик Анна.
В. 213. Дейнека Андрій, Мішіловський Михайло.
В. 217. Скробач Василь, Свереда Григорій.
В. 235. Богаченко Василь, Вульчак Григорій, Вульчак Марія.
В. 241. Вовк Василь.
В. 245. Калит Григорій.
В. 257. Фурка Павло.
В. 265. Сорокач Михайло, Сорокач Анна.
В. 268. Меліш Дмитро.
В. 269. Петрик Зофія, Петрик Стефан.
В. 273. Лех Григорій, Лех Параска.
В. 276. Кубай Іван, Бірців Гнат, Керда Анастазія.
В. 304. Вварів Сенько.
В. 317. Микитюк Теодор.
В. 318. Коваль Марія.
В. 336. Велган Петро.
В. 365. Стельмах Стах.
В. 369. Драган Іван.
В. 388. Василик Марія, Василик Василь.
В. 396. Пляш Микола.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 45. Лотоцький Володимир, Мороз Йосиф, Шпікула Константин, Мороз Катерина.
В. 75. Маланяк Михайло.
В. 90. Госинець Федор.
В. 97. Кметь Михайло.
В. 110. Демчук Михайло, Демчук Зофія.
В. 123. Гевко Михайло.
В. 155. Проциани Іван, Проциани Марія, Проциани Антін.
В. 168. Лопушанський Йосиф.
В. 173. Долеба Микола, Долеба Розалія, Фігун Стефан, Фігун Катерина, Марущак Теодор, Рожак Стефан, Цицик Іван, Цицик Текля.
В. 197. Гельмак Теодор.
В. 217. Белей Василь.
В. 245. Волічинський Михайло, Волічинська Параска.
В. 299. Максимчук Тимко, Панчишин Семко.
В. 310. Шевчук Теодор.
В. 312. Орецький Григорій.
В. 320. Демянчик Гнат, Демянчик Христина, Демянчик Петро, Копеляк Марія, Кричковський Олекса.
В. 339. Іванишин Іван.
В. 347. Найда Іван.
В. 356. Матковський Іван, Матковська Анастазія.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Двуліт Василь.
В. 20. Яловий Михайло.
В. 28. Криворчук Андрій.
В. 30. Курліц Ева.
В. 31. Головач Лешко.
В. 34. Камінський Іван.
В. 43. Єдинок Іван, Царнецький Вінцентий.
В. 61. Королевят Дмитро.
В. 62. Ємчук Петро, Дубіль Андрій, Маслюх Василь.
В. 67. Семчишин Дмитро.
В. 69. Семусь Іван.
В. 72. Ласкос Михаліна.
В. 76. Сухий Іван.
В. 77. Маличівський Стефан.
В. 78. Супранович Матеуш.
В. 80. Крушинська Марія, Крушинський Антін.
В. 85. Ницак Василь, Процько Микола.
В. 94. Кричківський Іван, Кричківська Марта, Сенюк Данило.
В. 99. Лаврук Стефан, Лукач Григорій.
В. 104. Савчак Андрій.
В. 114. Мирка Дмитро.
В. 119. Фелт Марія.
В. 120. Завінський Микола, Завінський Дмитро, Грошко Павло.
В. 124. Сасяк Михайло.
В. 126. Мельник Дмитро.
В. 137. Двожняк Стефан.
В. 142. Качираль Володимир.
В. 147. Мельничик Стефан.
В. 149. Манько Стефан, Димяк Іван.
В. 155. Цюхрій Марія.
В. 158. Бізіна Михайло, Цинко Михайло, Шішко Сильвестер, Ступак Михайло, Бізіна Анна, Каратник Стефан, Кореман Мартин, Саблаташ Стефан, Шішко Розалія, Ступак Марія.
В. 159. Шлаган Олекса.
В. 170. Цісецький Василь.
В. 178. Петричкович Іван, Симиш Стефан.
В. 179. Береза Лучка.
В. 182. Ференц Михайло
В. 194. Цимбаліста Микола.
В. 197. Лазарів Йосиф.
В. 203. Свідзінський Петро.
В. 217. Голійчук Іван, Кучмій Григорій.
В. 218. Білан Василь.
В. 219. Бардич Ілько.
В. 223. Тарабаш Дмитро.
В. 227. Грешко Іван, Грешко Іван.
В. 229. Полько Іван, Савкулич Іван.
В. 230. Ланчинський Теодор, Сушко Микола, Волейник Юрій, Невенський Іван.
В. 231. Білоус Юліян.
В. 235. Бобак Павло, Бобак Марія, Ратич Василь.
В. 239. Сидор Олекса, Сидор Аполонія.
В. 242. Гаргай Марія.
В. 243. Пишко Іван.
В. 247. Білей Іван, Гута Ірина.
В. 260. Пісьо Василь, Пісьо Анна.
В. 264. Двуліт Теодор.
В. 266. Климків Михайло, Калуга Олекса.
В. 268. Громяк Михайло, Ваврик Іван, Євчин Василь.
В. 274. Синчижак Ілько.
В. 283. Савран Анна.
В. 288. Фернюк Вікторія, Пастух Василь.
В. 304. Гутник Петро, Повелюк Андрій.
В. 306. Ковальчик Петро.
В. 331. Шутка Кондрат.
В. 332. Козак Семен.
В. 334. Литвак Пилип.
В. 349. Сештак Юрій.
В. 353. Пилавський Михайло.
В. 355. Ганківський Дмитро.
В. 356. Курцаба Ева.
В. 358. Колоніс Юлія.
В. 361. Мельник Іван.
В. 362. Марковський Олекса.
В. 363. Василик Василь.
В. 365. Скурат Михайло.
В. 370. Бойчук Михайло, Пасечний Василь.
В. 371. Попіль Дмитро, Попіль Розалія.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 14. Колодій Августин.
В. 17. Панчишин Сенько.
В. 42. Кметь Михайло.
В. 56. Чайка Дмитро.
В. 90. Матковський Іван, Матковська Анастазія.
В. 91. Павлишевський Теодор, Павлишевська Марія.
В. 98. Пелех Семен, Пелех Зофія, Пелех Онуфрій.
В. 104. Лопушанський Йосиф.
В. 116. Волічинський Михайло, Волічинська Параска.
В. 118. Маланяк Михайло.
В. 162. Микитин Катерина.
В. 181. Сталений Петро, Сталена Марія.
В. 182. Орецький Григорій.
В. 189. Госинець Федор.
В. 213. Ошуст Іван.
В. 214. Мацевка Савка, Мацевка Анна.
В. 221. Шпікула Константин.
В. 282. Роїк Лука.
В. 295. Переяк Антін.
В. 308. Гельмак Теодор.
В. 338. Проциани Іван, Проциани Марія, Проциани Антін.
В. 342. Сарафінович Василь, Сарафінович Марія.
В. 360. Демчук Михайло, Демчук Зофія.
В. 364. Стойка Михайло.
В. 375. Найда Іван.
В. 380. Гнат Гринько.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 9. Порчан Дмитро.
В. 12. Баволяк Юстина, Скарпан Анна.
В. 40. Думанський Яків.
В. 45. Сеню Григорій.
В. 70. Меленяк Олекса, Козачок Юрій.
В. 130. Конюх Григорій.
В. 141. Ворко Анна.
В. 157. Лешко Григорій.
В. 197. Ільчишин Онуфрій.
В. 232. Рипка Марія.
В. 241. Кузів Кароль.
В. 247. Біян Михайло.
В. 273. Рудка Олена.
В. 276. Лазар Марія, Суддя Параска.
В. 288. Миколаїв Лаврентий.
В. 301. Новосад Петро.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця жовтня 1928 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	20,309
В місяци жовтни 1928 р. принято нових	117
В місяци жовтни 1928 р. принято наново	63
В місяци жовтни 1928 р. принято з переступними листами	39
В місяци жовтни 1928 р. принято з инших кляс обезпечення	12
Разом	20,540
В місяци жовтни 1928 р. суспендовано	114
В місяци жовтни 1928 р. відійшли з переступними листами	37
В місяци жовтни 1928 р. відійшли до інших кляс обезпеч.	12
В місяци жовтни 1928 померли	19
Разом	182
З кінцем місяця жовтня 1928 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	20,358

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	13
В клясі А.	на $ 250	393
В клясі А.А.	на $ 500	5,812
В клясі В.	на $ 750	887
В клясі С.	на $1000	12,635
В клясі В.В.	на $1500	264
В клясі С.С.	на $2000	81

НОВІ РОДИ:

Обезпечення платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	40
В клясі О-1000	на $1000	32
В клясі О-1500	на $1500	3
В клясі О-2000	на $2000	1
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпечення платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	37
В клясі Р-1000	на $1000	49
В клясі Р-1500	на $1500	—
В клясі Р-2000	на $2000	2
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпечення платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	52
В клясі Е-1000	на $1000	52
В клясі Е-1500	на $1500	3
В клясі Е-2000	на $2000	2
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
Разом		20,358

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ.

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 1. Возняк Ольга, Возняк Віра.
В. 7. Мазур Евген, Петрунцьо Марта.
В. 15. Мартинюк Зиновій.
В. 22. Братковський Іван, Братковська Анна, Заблоцький Франко.
В. 29. Грозьо Михайло, Гривняк Стах, Вайпа Анна.
В. 45. Козачишин Іван.
В. 91. Козак Олеся.
В. 123. Славич Катерина, Славич Марія, Славич Іван, Славич Йосифина.
В. 128. Каршен Віктор.
В. 147. Гуцайлюк Евген, Лагоцький Петро.
В. 155. Сеґін Ольга, Сеґін Олена.
В. 161. Роман Микола.
В. 198. Мудрик Анна, Мудрик Ґеня.
В. 203. Шицот Борис.
В. 205. Крепіч Марія.
В. 217. Решітник Анастазія.
В. 229. Савкулич Андрій.
В. 245. Гетьманський Іван, Гетьманський Стефан.
В. 266. Квас Ольга.
В. 270. Бобовник Евгенія, Ленчук Тимко, Ленчук Марія, Пігура Ольга.
В. 276. Роман Б. Володимир.
В. 292. Возник Іван, Возник Михайло.
В. 296. Тулейбич Марія, Тулейбич Зофія, Тулейбич Іван, Тулейбич Наталія.
В. 317. Моздір Стефан.
В. 321. Лодзик Йосиф.
В. 344. Козевич Юлія.
В. 360. Солоничний Михайло, Солоничний Стефан, Солоничний Іван, Солоничний Петро, Солоничний Василь.
В. 364. Кравчишин Анна.
В. 369. Періг Іван.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 7. Петрунцьо Юрій, Петрунцьо Петро.
В. 8. Сверет Микила, Сверет Михайло.
В. 31. Міщишин Марія, Міщишин Стефан, Міщишин Михайло, Міщишин Іван, Міщишин Петро, Міщишин Катерина.
В. 102. Дарош Михайло.
В. 147. Худик Юлія, Худик Михайло, Худик Богдан, Позибанчик Анна, Позибанчик Евген.
В. 206. Гречух Михайло, Гречух Василь, Гречух Омелян.
В. 217. Решітник Іван, Решітник Дмитро.
В. 273. Лех Стах, Лех Розалія.
В. 326. Срибер Михайло, Срибер Антін, Срибер Володимир, Срибер Стах, Срибер Йосиф, Срибер Андрій.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 45. Мороз Богдан, Шпікула О. Віра.
В. 155. Проциани Розалія, Проциани Ольга, Проциани Олена, Проциани Текля, Проциани Катерина, Проциани Михайло, Проциани Марія, Проциани Анна.
В. 173. Цицик Володимир, Цицик Василь, Цицик Анна, Долеба Марія, Долеба Катерина, Долеба Володимир, Долеба Ольга, Долеба Іван, Долеба Василь, Долеба Стефан, Фігун Константин, Фігун Марія, Фігун Текля, Фігун Володимир, Фігун Микола, Марущак Михайло, Марущак Антін, Марущак Іван, Рожак Кароліна, Рожак Михайло, Рожак Йоанна, Рожак Андрій.
В. 245. Вольчинський Микола, Вольчинська Анастазія, Вольчинський Петро.
В. 320. Демянчук Павло.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 5. Хомин Іван, Олійник Йосиф.
В. 36. Стрилець Катерина.
В. 44. Бойко Анна, Бойко Марія, Бойко Олена, Бойко Стефан, Бойко Йосиф.
В. 62. Дубіль Іван, Дубіль Мирон, Дубіль Петро, Дубіль Марія.
В. 69. Забавчук Іван, Забавчук Василь.
В. 85. Паращук Павло, Паращук Марія, Паращук Анна.
В. 94. Кричківський Йосиф, Кричківська Анна, Кричківський Василь, Кричківська Анастазія, Кричківський Іван.
В. 120. Завінська Марія, Завінський Михайло.
В. 142. Качараль Михайло, Качараль Олена, Качараль Ольга.
В. 156. Петрик Іван, Петрик Микола, Петрик Йосиф.
В. 158. Ступак Зофія, Ступак Юлія, Шішко Павло.
В. 200. Каспер Юрій, Каспер Володимир, Каспер Йоанна, Каспер Йосиф, Каспер Олена.
В. 203. Свідзінська Анна, Свідзінська Марія, Свідзінська Ольга.
В. 217. Кучмій Петро, Кучмій Анна.
В. 223. Тарабаш Текля.
В. 229. Полко Іван, Полко Михайло, Полко Анна, Полко Франко.
В. 231. Білоус Михайло, Білоус Йосиф, Білоус Марія.
В. 260. Пісьо Юстина, Пісьо Анна, Пісьо Феня, Пісьо Анастазія, Пісьо Петро.
В. 368. Ваврик Марія.
В. 283. Савран Ґеня, Савран Василь, Савран Анна, Савран Марія, Савран Іван.
В. 362. Корпачевська Олена, Марковська Аделя.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 91. Павлишевська Стефанія.
В. 98. Пелех Анастазія, Пелех Теодор Омелян, Пелех Іван.
В. 116. Волчинська Анастазія, Волчинський Петро, Волчинський Микола.
В. 162. Микитин Анна, Микитин Марія, Микитин Розалія.
В. 181. Сталеній Іван, Сталеній Михайло.
В. 221. Шпікула Віра.
В. 338. Гроцанин Михайло, Гроцанин Марія, Гроцанин Катерина, Гроцанин Анна, Гроцанин Текля, Гроцанин Олена, Гроцанин Розалія, Процанин Ольга.
В. 342. Сарафінович Адольф.
В. 380. Гнат Петро, Гнат Стефан, Гнат Андрій, Гнат Магда, Гнат Зофія.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 83. Бабяк Марія.
В. 90. Надич Петро, Жолобайлюк Микола.
В. 91. Дюк Марія, Козак Михайло.
В. 99. Дромніцький Михайло.
В. 114. Куйбіда Марія.
В. 123. Піціль Марія.
В. 132. Смолинський Стах.
В. 155. Сорока Марія, Ваверчак Ольга.
В. 271. Юськів Марія.

ПОМЕРШІ ДІТИ.

В. 9. Лучканич Текля.
В. 31. Майкович Дмитро.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком місяця жовтня 1928 в У. Н. С. було дітий чл.	12,921
В місяци жовтни 1928 р. принято нових	53
В місяци жовтни 1928 р. принято наново	29
В місяци жовтни 1928 р. принято з переступними листами	36
Разом	13,039
В місяци жовтни 1928 р. суспендовано	64
В місяци жовтни 1928 р. відійшли з переступними листами	27
В місяци жовтни 1928 р. відійшли до повнолітних членів	12
В місяци жовтни 1928 померли	2
Разом	105
З кінцем місяця жовтня 1928 р. в У. Н. С. було дітий членів	12,934

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	12,084
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	850
Разом	12,934

ЗАГАЛЬНЕ ЗІСТАВЛЕННЄ:

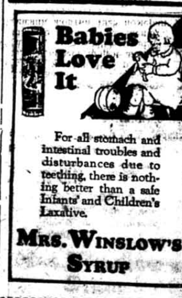
З початком місяця жовтня 1928 р. в У. Н. Союзі було всіх обезпечених	33,230
В місяци жовтни 1928 р. прибуло повнолітних	49
В місяци жовтни 1928 р. прибуло дітий членів	13
З кінцем місяця жовтня 1928 р. в У. Н. Союзі було всіх обезпечених	33,292

У В А Г А

котру кождий відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць жовтень 1928 р. як суспендовані або виключені за неплачення місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (листопада) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця листопада 1928 р., то в грудні 1928 р. мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли схотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци жовтни 1928 р. взяли переступні листи, а еще доси не зголосилися до іншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци листопаді 1928 р., бо на другий місяць, то е в грудні 1928 року стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Киштанюк, гол. рек. секр.

ЩО ВИРІШИЛА КОНФЕРЕНЦІЯ ВСІХ КАТОЛИЦЬКИХ ЕПИСКОПІВ ГАЛИЧИНИ?

Дня 8. жовтня ц. р. відбулася в митрополичій палаті у Львові конференція епископів усіх трох католицьких обрядів Галичини. В конференції, що зібралася на запрошення митр. Шептицького, взяли участь члени нашого епископату: митр. Шептицький, еп. Хомишин, еп. Коциловський, еп. Лакота і як гість епископ канадійських Українців Будка, дальше всі римо-кат. епископи з Галичини з виїмком епископа-суфраґана Роспонда з Кракова і вірменський архиепископ Теодорович.

Головною точкою нарад була постанова Апостольської Столиці, на основі якої **новоженці, що належать до ріжних католицьких обрядів, не сміють зміняти свого обряду** — хіба за спеціяльним дозволом тоїж Столиці. Відтепер не буде вільно давати шлюбу таким новоженцям, що зломилиб цю постанову.

Учасники конференції рішили згідно, що ця постанова Апостольської Столиці мусить бути перестерігана як найточніше.

Постанову в цій преважній справі видала Апостольська Столиця наслідком заходів митр. Шептицького. Може тепер нарешті скінчиться та згіршаюча деморалізація, яка мала у нас так часто місце на передодні і в часі шлюбу між т. зв. мішаними подружами.

—o—

ТЕМНА ХРОНІКА.

Переловили „небесну птаху" з Лодзі, Маріяна Собчака, що з документами на чуже прізвище і книжечкою з печаткою комітету для будови „Першого польського корабля" збирав гроші на добродійну ціль: власного легкого життя. На Шлеську, на Волині, в Кракові, Львові та на провінції назбирав він на польську фльоту від патріотично настроєних наївних людей чимало „фльоти", бо аж 16,000 зол. — З текстильної фірми Файбеля у Львові вкрали злодії полотна на кільканацять тисяч зол. Коли поліція переловила одного з перепродуючих, виявилось із слідства, що злодії негайно вислали свого делеґата до окраденого купця, обіцюючи повернути все, що взяли. Що за ідилічні відносини!

—o—

ЛІТАК УПАВ ДО КОРОЛІВСЬКОЇ ЛЬОЖІ.

На летунському майдані в Гендон (Англія) підчас вправ упав із висоти 30 м. військовий літак до королівської льожі на трибуві майдану. Льожу цю покинув на кілька хвиль перед катастрофою султан Муска. Оба летуни згинули.

—o—

СКАРБИ ҐВЕЛЬФІВ.

Бувший герцоґ з Бравнсвіґу рішив продати Американцям за 10 міл. марок скарби Ґвельфів, що переховуються досі в однім швайцарськім банку. Та він не продав їх ще досі, бо дістав ще кориснійші пропозиції.

—o—

ПАМЯТНИК ТОЛСТОМУ.

Радянська влада задумує поставити памятник у честь Толстого. Дотепер нема такого памятника ні в одному місті Росії. Він мав бути поставлений ще 1915 року одним із відомих тоді російських міліонерів. Одначе проти будови памятника запротестувало населення Москви з огляду на те, що Толстой був „виклятий" православною церквою. Щойно тепер, коли радянська влада не потребує боятися релігійних демонстрацій населення, буде поставлений памятник. Він стоятиме на одній з вулиць Москви або у Ясній Поляні.

ДОБРИЙ СИНОК.

Польський скульптор Франчак у Кракові дістав 31 жовтня почтою якийсь пакунок. Франчак взявся його розвязувати. У пакунку була бомба, яка експльодувала в руках Франчака і його самого поважно покалічила та знищила хату. Франчак мабуть умре. Поліція вірить, що бомбу прислав Франчаків син, якого він вигнав з дому.

—o—

ЛОВИ НА ЩУРІВ В ЕДМОНТОНІ.

Лови на щурів, оголошено в Едмонтоні, Алта., 31. жовтня. Доси Едмонтон був свобідний від щурів, аж оноді приїхало їх два у ваґоні з дошками і повтікали. Мейор оголосив, що дасть по пять долярів за кождого з них.

